

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 258/2025-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r. o., Horné záhrady 2, Banská Bystrica, proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/47/2024 z 10. septembra 2024 v časti výroku o náhrade škody takto

r o z h o d o l :

1. Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/47/2024 z 10. septembra 2024 v časti výroku o náhrade škody **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/47/2024 z 10. septembra 2024 v časti výroku o náhrade škody **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Banskej Bystrici **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1331,33 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. decembra 2024, prijatou na ďalšie konanie v celom rozsahu uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 258/2025-23 z 23. apríla 2025, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho základného práva vlastníť majetok podľa

čl. 20 ods. 1 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) tým, že krajský súd v napadnutom rozsudku odkázal sťažovateľku ako poškodenú s nárokom na náhradu škody na civilný proces. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol páchatel' v postavení štatutárneho orgánu – generálneho riaditeľa štátneho podniku – uznaný za vinného zo spáchania prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona. V uvedenom rozsudku bola sťažovateľka v pozícii poškodenej krajským súdom odkázaná so svojím nárokom na náhradu škody podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku na civilný proces. Berúc do úvahy celkovú výšku škody vyjadrenú v závere skutkovej vety rozsudku a špecifickú situáciu v prejednávanej veci (uznanie viny zo spáchania skutku z pozície riaditeľa štátneho podniku), podľa názoru krajského súdu odkazujúceho na § 19 ods. 4 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnom podniku“) by bolo potrebné na ustálenie rozsahu zodpovednosti obžalovaného za spôsobenú škodu vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by svojím rozsahom presiahlo potreby trestného konania.

3. Vydaniu napadnutého rozsudku predchádzal spleťtý trestný proces v trestnej veci porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku a rôznorodý prístup súdu k uplatnenému nároku na náhradu škody.

3.1. Sťažovateľka bola prvýkrát odkázaná so svojím nárokom na civilné konanie už rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/30/2017 zo 17. marca 2022, ktorý bol vo výroku o náhrade škody (aj výroku o treste) zrušený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5To/93/2022 z 27. septembra 2022 postupom podľa § 321 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. S akcentom na špecifickosť prejednávanej veci (uznanie viny zo spáchania skutku z pozície riaditeľa štátneho podniku) krajský súd vrátil v časti nároku na náhradu škody vec okresnému súdu s tým, aby pri opätovnom rozhodovaní o tomto nároku zohľadnil výšku spôsobenej škody uvedenej v skutkovej vete rozsudku a limity pre jej náhradu v zmysle § 19 ods. 4 zákona o štátnom podniku.

3.2. Následne uznesením okresného súdu č. k. 4T/30/2017-4962 z 13. decembra 2022 podľa § 329 Trestného poriadku *per analogiam* bola sťažovateľka opätovne odkázaná so svojím nárokom na náhradu škody na civilný proces. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tos/3/2023 z 31. januára 2023 zamietnutá.

3.3. Na podklade dovolania podaného generálnym prokurátorom Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. 1Tdo/61/2023 zo 17. apríla 2024 rozhodol, že z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku bol rozsudkom krajského súdu 5To/93/2022 z 27. septembra 2022 porušený zákon v ustanoveniach § 34 ods. 2, § 39 ods. 3 písm. c) a § 237 ods. 4 písm. a) Trestného zákona v prospech odsúdeného. Preto bol zrušený rozsudok krajského súdu a tiež boli zrušené aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň najvyšší súd prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II. Argumentácia sťažovateľky

4. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu v časti jeho výroku, ktorým ju odkázal s nárokom na náhradu na civilný proces, sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta svojvoľnú (arbitrárnú) aplikáciu § 288 ods. 1 Trestného poriadku, najmä z týchto dôvodov:

- a) výška náhrady škody vyplynula z vykonaného dokazovania a bola súčasťou výrokovej vety napadnutého rozsudku;
- b) vo veci nebolo potrebné vykonať žiadne rozsiahle dokazovanie, ktoré by predĺžilo konanie, len zistiť výšku ročného príjmu riaditeľa štátneho podniku (ako limitu pre náhradu škody), ktorú by konajúcemu súdu sťažovateľka obratom oznámila;
- c) došlo k prekvapivej a bezdôvodnej zmene právneho názoru, resp. právnych premís (takmer) totožného senátu krajského súdu vysloveného v rozhodnutí z 27. septembra 2022 (por. s. 12 tohto rozhodnutia, pozn.), čo porušilo legitímne očakávanie sťažovateľky o tom, že krajský súd v napadnutom rozsudku rozhodne o nároku na náhradu škody;
- d) nárok sťažovateľky nebude zrejme možné reálne uplatniť a vymôcť v civilnom konaní pre uplynutie premlčacej lehoty (§ 408 ods. 1 Obchodného zákonníka), pričom sa krajský súd vôbec nezaoberal možným negatívnym dopadom svojho rozhodnutia na práva sťažovateľky.

III. Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

5. Na výzvu reagoval predseda krajského súdu a vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 19. mája 2025 uviedol, že po preskúmaní obsahu napadnutého rozhodnutia porušenie označených práv sťažovateľky nevzhladol. Uvádza, že sťažovateľka si nárok na náhradu škody uplatnila len v trestnom konaní a najskôr nebola schopná posúdiť, či a aká škoda jej vznikla, či si ju uplatňuje a v akej výške a napokon si náhradu škody uplatnila až 11. februára 2014. Podľa názoru predsedu krajského súdu sa sťažovateľka o ochranu a výkon svojich práv nezaujímalala s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Dodáva, že krajský súd musel pri rozhodovaní prihliadať na námietku premlčania vznesenú obžalovaným.

6. K ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj predseda senátu v uvedenej veci. Poukazujúc na princíp *ultima ratio* v trestnom práve a na princíp *vigilantibus iura scripta sunt*, vyjadruje, že sťažovateľka, hoci tak mohla učiniť hneď, ako mala vedomosť o spáchaní trestného činu odsúdeným, svoj nárok na náhradu škody z neznámeho dôvodu neuplatnila v civilnom konaní a spoliehala sa iba na trestné konanie. Až písomným podaním z 11. februára 2014 uplatnila nárok na náhradu škody určenú znaleckým posudkom č. 3/2010, pričom žiadna škoda nie je evidovaná ani v účtovnej závierke overenej audítorom. Z týchto dôvodov odsúdený vznesol vo svojom vyjadrení k podaným odvolaniam námietku premlčania, keďže nárok na náhradu škody bol uplatnený až 11. februára 2014. Tvrdí aj, že najvyšším súdom (v rozsudku sp. zn. 1Tdo/61/2023 zo 17. apríla 2024) nespochybný pôvodný výrok o náhrade škody neznamená, že tento výrok bol správny, keďže zrušil rozsudok krajského súdu v celom rozsahu.

7. V ďalšej časti vysvetľuje dôvody, pre ktoré odkázal sťažovateľku s nárokom na náhradu škody na civilný proces, ktorými sú najmä subsidiarita adhézneho konania (výroku o náhrade škody) ku trestnému konaniu (rozhodovanie o vine a treste) či nedostatok procesnej aktivity sťažovateľky v konaní. Ďalej argumentuje tým, že ďalšie dokazovanie by presahovalo potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho. Tvrdí, že sťažovateľ mylne uvádza doplnenie dokazovania o zistenie výšky ročného príjmu. Trestný súd v adhéznom konaní neaplikuje len ustanovenia o náhrade škody, ale celý hmotnoprávny predpis, ako by ho aplikoval civilný súd. Taktiež poukazuje na eventuality a procesné dôsledky dôvodne vznesenej námietky premlčania, ktoré opodstatňujú výrok rozsudku krajského súdu, ktorým odkázal sťažovateľku na civilný proces. V závere konštatuje, že podľa názoru krajského súdu v posudzovanej trestnej veci neboli porušené základné práva sťažovateľky, pretože nedošlo k svojvoľnému ani arbitrárnemu rozhodnutiu krajského súdu, ale k rozhodnutiu v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku, pretože iné rozhodnutie v čase vyhlásenia napadnutého rozsudku nepripadalo do úvahy.

8. Z opatrnosti taktiež uvádza, že ak by ústavný súd vyhovel ústavnej sťažnosti a zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, novým rozhodnutím by nedošlo k zmene v právnom postavení sťažovateľa, ktoré sa týka ním uplatneného nároku na náhradu, a to s poukazom na vznesenú námietku premlčania.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

9. Zúčastnená osoba, ktorým je odsúdený [REDAKOVANÉ], nevyužila možnosť vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti.

III.3. Replika sťažovateľky:

10. Sťažovateľka vo svojej replike doručenej ústavnému súdu 4. júla 2025 k tvrdeniam krajského súdu uviedla:

- a) nebolo potrebné vykonávať žiadne dlhšiu dobu trvajúce alebo náročné dokazovania vedúce k predĺžovaniu trestného konania – pre rozhodnutie o náhrade škody postačovala informácia o výške ročného príjmu riaditeľa štátneho podniku;
- b) za neprijateľné považuje, aby orgán verejnej moci paušálnym a všeobecným odkazom na „prioritu rozhodovania o vine a treste“ odmietol poskytnúť poškodenému efektívnu súdnu ochranu a spravodlivé rozhodovanie o nároku na náhradu škody;
- c) poukazuje na zásadný nesúlad medzi obsahom odôvodnenia v napadnutom rozhodnutí a jeho následnou argumentáciou v konaní pred ústavným súdom;
- d) rozhodnutie podľa sťažovateľky neobsahuje žiadne právne zhodnotenie vznesenej námietky premlčania ani neuvádza, že by táto námietka bola dôvodom na odkázanie poškodeného na civilný proces, a ak by aj odôvodnil napadnuté rozhodnutie spôsobom špecifikovaným vo vyjadrení, aj tak by došlo k porušeniu základných práv a slobôd sťažovateľky;
- e) zdôrazňuje, že v trestnom konaní platí inštitút tzv. spočívania plynutia premlčacej doby znemožňujúce premlčanie práva po dobu súdneho konania, a preto by podľa sťažovateľky s určitosťou išlo o nepremľaný nárok v prípade rozhodovania o náhrade škody v adhéznom konaní;
- f) za daných okolností je podľa názoru sťažovateľky vznesenie námietky premlčania zo strany obžalovaného (odsúdeného) v rozpore s princípom dobrými mravmi, dodávajúc, že súd je povinný tieto aspekty zohľadniť pri posudzovaní prípustnosti takéhoto procesného postupu.

11. Sťažovateľka z týchto dôvodov trvá na svojom návrhu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva sťažovateľky (čl. 20 ods. 1 ústavy) rozsudkom krajského súdu, ktorý podľa sťažovateľky svojvoľnou aplikáciou § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázal sťažovateľku ako poškodenú s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

13. Poškodený, ktorý má v trestnom konaní právo uplatniť nárok na náhradu škody a tento nárok aj uplatnil, je procesnou stranou v tzv. adhéznom konaní (prebiehajúcim kontinuálne so súdnym konaním o vine), v ktorom sa rozhoduje o ním uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom. V intenciách uvedeného sa poškodený v trestnom konaní pred príslušným súdom môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva, ktorým je v tomto prípade uplatnený nárok na náhradu škody. Garancie poskytované čl. 6 ods. 1 dohovoru garantujúcim právo na spravodlivé súdne konanie a čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúcim základné právo na súdnu ochranu sú teda v trestnom konaní vo vzťahu k poškodenému (uplatňujúcemu nárok na náhradu škody) limitované a poskytované len pre adhézne konanie týkajúce sa rozhodovania o nároku na náhradu škody spôsobenej trestným činom (III. ÚS 100/2010, I. ÚS 614/2013, IV. ÚS 258/2014, I. ÚS 409/2014, III. ÚS 17/2015).

14. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce jeho skutkový a právny základ. Tieto závery vyplývajú z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na riadne odôvodnenie rozsudku nie je právom absolútnym, to znamená, že súdny orgán nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument strany (Van de Hurk proti Holandsku, č. 16034/90, 19. 4. 1994, § 61). Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku č. 18390/91, 9. 12. 1994, § 30; Hiro Balani proti Španielsku, č. 18064/91, 9. 12. 1994, § 28; Georgiadis proti Grécku, č. 21522/93, 29. 5. 1997, § 43). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutie v súlade s čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť iba na základe konkrétnych okolností daného prípadu (Ruiz Torija proti Španielsku, č. 18390/91, 9. 12. 1994, § 29).

15. Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že výška škody je uvedená pri každom skutku samostatne a je vyjadrená aj v celkovej výške v závere skutkovej vety. Krajský súd aj napriek zneniu § 287 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku odkázal sťažovateľku na civilný proces s nárokom na náhradu škody podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré odôvodnil špecifickou situáciou, ktorá tkvie v uznaní obžalovaného za vinného zo spáchania skutku z pozície riaditeľa štátneho podniku.

16. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd neodôvodnil ústavne súladným spôsobom svoj právny záver o tom, že pre rozhodnutie o nároku na náhradu škody je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie

presahujúce rámec trestného konania. Neoznačil ani jeden dôkaz, ktorý bude potrebné vykonať, nevyjadril sa k jeho povahe, rozsahu alebo dostupnosti, teda nepredniesol žiadne konkrétne úvahy smerujúce k záveru o nevyhnutnosti odkázať sťažovateľku s jej nárokmi na civilný proces. Úplná absencia dôvodov znamená nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v časti nároku na náhradu škody. Navyše, podľa názoru ústavného súdu sa dokazovanie v uvedenom rozsahu nejaví ako také, ktoré by svojím rozsahom presiahlo potreby trestného konania. V tejto súvislosti možno súhlasiť so sťažovateľkou o potrebe zistenia výšky ročného príjmu riaditeľa podniku podľa príslušných ustanovení zákona o štátnom podniku, pričom tento postup sa ústavnému súdu nejaví ako komplikovaný. Ústavný súd dodáva, že príslušné ustanovenia Trestného poriadku predpokladajú určitý rozsah dokazovania v adhéznom konaní (na účely rozhodnutia o nároku poškodeného), čiže akákoľvek potreba dokazovania v určitom rozsahu nemôže automaticky viesť k odkázaniu poškodeného na civilný proces. Krajský súd na takýto postup rezignoval, neberúc zároveň do úvahy § 287 ods. 1 Trestného poriadku, o to viac pri explicitne uvedenej výške škody v skutkovej vete posudzovaného rozsudku.

17. Až vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti krajský súd rozvinul argumentáciu v prospech aplikácie § 288 ods. 1 Trestného poriadku. Rozsudok predmetnú argumentáciu stráda. K tomu je potrebné prednostne uviesť, že nedostatok dôvodov rozhodnutia nie je možné zhojiť doplnením ďalších argumentov rozhodnutia vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti. Konanie pred ústavným súdom totiž nie je pre všeobecné súdy priestor, v rámci ktorého sa má naplniť elementárna podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Výnimočne je možné tento prístup v konaní o ústavných sťažnostiach prelomiť uplatnením princípu racionality (nerušenie rozhodnutí pre vady procesnej povahy, pokiaľ sa výsledok konania pre sťažovateľa zjavne nemá potenciál zmeniť, keďže to následne vedie k zbytočnému predlžovaniu konania), ktorý je však možné uprednostniť len výnimočne a len vtedy, ak ústavný súd svojím vlastným posúdením veci nenahrádza v plnom rozsahu povinnosť všeobecného súdu poskytnúť účastníkovi konania súdnu ochranu riadnym odôvodnením svojho rozhodnutia. V prejednávanom prípade ústavný súd takúto výnimku nenachádza. Navyše, ústavný súd nepovažuje za priliehavé ani vyjadrenie, ktorým krajský súd veľmi stručne naznačil, že aj v prípade aktivácie kasačnej právomoci ústavného súdu by nedošlo k zmene v právnom postavení sťažovateľky s poukazom na vznesenú námietku premlčania odsúdeným. V tejto súvislosti ústavný súd totiž konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku (a napokon aj názor krajského súdu v jeho vyjadrení k ústavnej sťažnosti) neobsahuje akékoľvek kvalifikované právne vysporiadanie sa so vznesenou námietkou [resp. súladu uplatneného práva vzniesť námietku premlčania s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka)] či akékoľvek myšlienkové úvahy smerujúce k záveru o premlčanom nároku sťažovateľky na náhradu škodu.

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje napadnutý rozsudok v časti výroku o nároku sťažovateľky na náhrady škody za nedostatočne odôvodnený a v dôsledku toho za ústavne neudržateľný. Rozsudok je v referenčnej časti výsledkom príliš formalistickej aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku (osobitne § 288 ods. 1 Trestného poriadku), keď len mechanicky a bez akejkoľvek vysvetľujúcej argumentácie konštatuje, že ďalšie dokazovanie by svojím rozsahom presiahlo potreby trestného konania, čo má opodstatňovať odkázanie sťažovateľky s uplatneným nárokom na osobitné civilný proces.

19. V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd dospel preto k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v miere dosahujúcej ústavnoprávnu intenzitu (bod 1 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na tento záver bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodnúť o jeho zrušení a podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľky aj vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku tohto nálezu).

20. Vzhľadom na záver o ústavnej neakceptovateľnosti napadnutého rozsudku v časti nároku na náhradu škody ústavný súd poznamenáva, že krajský súd bude povinný sa náležite zaoberať otázkou opodstatnenosti, resp. dôvodnosti nároku na náhrady škody (vzhľadom na vznesenie námietky premlčania), a ak dospeje k pozitívnemu záveru, tak aj o výške náhrady škody. Pritom bude krajský súd povinný zohľadniť výšku spôsobenej škody, ktorá je materiálnou súčasťou skutkovej vety rozsudku tohto nároku, ako aj limity pre jej náhradu podľa zákona o štátnom podniku, berúc do úvahy účel adhézneho konania, ktorým je dosiahnutie čo najskoršieho uspokojenia nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom. Je úlohou krajského súdu svoje závery vo vzťahu k výroku o náhrade škody riadne odôvodniť.

21. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010, IV. ÚS 100/2014, I. ÚS 183/2019), ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd. Vychádzal pritom v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a zrušením napadnutého rozsudku sa otvára priestor na to, aby sa krajský súd v ďalšom postupe a rozhodnutí sám vysporiadal s ochranou uvedeného hmotného práva. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky nevyhovел, uprednostňujúc právomoc krajského súdu na ochranu subjektívnych práv procesnej strany pred jej ochranou v konaní pred ústavným súdom (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

22. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej sume 1331,33 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84. eur Sťažovateľke, ktorej právny zástupca je platiteľom dane z pridanej hodnoty, vznikol nárok na náhradu trov

konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 (replika), čo predstavuje celkom sumu 1331,33 eur.

24. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu